

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Lubora Veselého a soudců JUDr. Michala Prince a JUDr. Elišky Galiazzo ve věci

žalobce: **Z. K.**, narozený dne xxx
bytem Xxx, Xxx
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou
sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká Republika - Ministerstvo vnitra**, IČO 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o 100 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 10. května 2022, č. j. 12 C 203/2021 - 44,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 10 000 Kč s 8,5% úrokem z prodlení od 23. 9. 2021 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak se potvrzuje.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 34 912 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Mgr. Josefa Kopřivy.

Odůvodnění:

1. Výše uvedeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl, že žaloba o uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci 100 000 Kč s příslušenstvím se zamítá (výrok I.) a že žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech řízení částku 1 500 Kč (výrok II.).
2. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce se na žalované domáhal zaplacení uvedené částky s odůvodněním, že dne 18. 4. 2014 byl vyrozuměn o zahájení kázeňského řízení a následně rozhodnutím ředitele ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13. 5. 2014, č. 14/2014, byl uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku porušení povinnosti příslušníka dodržovat služební kázeň, za což mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti inspektor. K odvolání žalobce první náměstek z policejního prezidenta rozhodnutím ze dne 29. 1. 2015, č. j. PPR-17850-58/ČJ-2014-990131, změnil výrok o vině co do popisu skutku, výrok o kázeňském trestu ponechal beze změny. Proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta podal žalobu u správního soudu dne 11. 5. 2015. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 11. 2018, č. j. 10 Ad 6/52015 - 62, rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta zrušil, a věc vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutí ředitele ředitelství služby cizinecké policie pak bylo rozhodnutím prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 24. 11. 2020, č. j. PPR-17850-96/ČJ-2014-990131, doručeným žalobci dne 3. 12. 2020, zrušeno a řízení zastaveno.
3. Žalobce tvrdil, že v důsledku nezákonného rozhodnutí mu vznikla nemajetková újma, za kterou odpovídá žalovaná, neboť v návaznosti na zamítnutí jeho odvolání byl propuštěn ze služebního poměru, což vešlo ve známost přibližně po 2 měsících. Žalobce proto po několika měsících čelil slovním urážkám „bejvalej policajt“, že je zkorumpovaný, a že byl vyhozen za úplatky a podvody. Tato pověst žalobce, žijícího na malém městě, provázela dlouhé roky, než se ukázalo, že rozhodnutí v jeho věci bylo nezákonné. Následky propuštění se projeví i při hledání zaměstnání, neboť „vyhozeného policistu“ nikdo zaměstnat nechtěl. V roce 2016 jej proto musela zaměstnat jeho matka, nicméně i k ní se dostávaly různé pomluvy a žalobce musel v tomto zaměstnání skončit. Práci našel po více než třech letech od propuštění až v červenci 2018, a to u zaměstnavatele, u něhož pracoval před tím, než nastoupil k policii. V důsledku nezákonného rozhodnutí měl problémy při schválení hypotéky. Samotné propuštění (a doba soudního řízení) mu znemožnilo kandidovat do obecního zastupitelstva kvůli špatným ohlasům, a žalobce tak musel odstoupit (z později vítězné) kandidátky současného starosty. Žalobce také musel opustit členství v představenstvu fotbalového oddílu TJ Xxx Xxx. O odškodnění nemajetkové újmy požádal žalovanou dne 22. 3. 2021, avšak žalovaná dopisem ze dne 8. 9. 2021 sdělila, že ničeho nezaplátí.
4. Ze shodných tvrzení účastníků vzal soud prvního stupně (dále též „soud“) za prokázané, že žalobce byl dne 18. 4. 2014 vyrozuměn o zahájení kázeňského řízení. Rozhodnutím ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13. 5. 2014, č. 14/2014, byl uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. K odvolání žalobce změnil první náměstek policejního prezidenta (dále též „odvolací správní orgán“) rozhodnutím ze dne 29. 1. 2015 výrok o vině co do popisu skutku, výrok o kázeňském trestu ponechal beze změny. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu u správního soudu, Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem

ze dne 12. 11. 2018. Kasační stížnost podaná prvním náměstkem policejního prezidenta dne 20. 12. 2018 byla zamítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020 (č. j. 3 AS 203/2018 – 44), které bylo odvolacímu správnímu orgánu doručeno 18. 9. 2020. Rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie pak bylo zrušeno novým rozhodnutím prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 24. 11. 2020, které nabylo právní moci dne 3. 12. 2020. Žalobce požádal žalovanou o odškodnění nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč z titulu nezákonného rozhodnutí, žádost byla Ministerstvu vnitra doručena dne 26. 3. 2021 (správně 22. 3. 2021 - srov. odstavec 22 odůvodnění). Žalovaná vyjádřila žalobci omluvu v rámci svého přípisu ze dne 24. 11. 2021 s textem: „Ministerstvo vnitra se Z. K. za vydání nezákonného rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských č. j. PPR – 17850 – 58/č.j. 2014 – 990131 omlouvá“. Následně soud prvního stupně uvedl, jaká zjištění učinil z listinných důkazů.

5. Po právní stránce soud věc posoudil podle zák. č. 82/1998 Sb. (dále též „OdpŠk“), konkrétně dle § 1 odst. 1, § 5 písm. a), § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 uvedeného zákona, s tím, že žalobce byl účastníkem shora uvedeného správního řízení (i navazujícího řízení před správním soudem). Aktivní věcná legitimace žalobce plyne z § 7 odst. 1 OdpŠk. Žalobce svůj nárok předběžně uplatnil u žalované 26. 3. 2021 (správně 22. 3. 2021 - srov. odstavec 22 odůvodnění). Podmínka předchozího uplatnění ve smyslu § 14 odst. 1 a 3 OdpŠk byla tedy splněna. Dále soud prvního stupně uvedl, že stát objektivně odpovídá za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, jímž je podle § 5 písm. a) a § 8 odst. 1 OdpŠk také rozhodnutí správního orgánu, které bylo pro nezákonnost zrušeno. Předpokladem odpovědnosti státu tak je (1) vydání rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, (2) vznik újmy na straně žalobce a (3) příčinná souvislost mezi vznikem újmy a nezákonným rozhodnutím. Soud prvního stupně uvedl, že mezi účastníky nebylo sporu o tom, že rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 29. 1. 2015 (č. j. PPR – 17850 – 58/č.j. – 2014 – 990131), bylo v rámci správního soudnictví zrušeno pro nezákonnost, kterou je třeba spatřovat v nedostatku odůvodnění. Na žalobci však leželo nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní ohledně ostatních atributů odpovědnosti státu, přičemž vznik nemajetkové újmy se neprokazuje přímo (neboť se jedná o stav mysli), ale je třeba prokázat, v jaké situaci se poškozený v důsledku nezákonného rozhodnutí ocitl a poměřit tuto situaci „očima“ každé třetí osoby, zda by se v totožné situaci rovněž cítila poškozena (k tomu odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 261/11). Soud prvního stupně konstatoval, že žalobce (v podstatě) tvrdil, že v důsledku uvedeného nezákonného rozhodnutí se začaly šířit negativní zvěsti o důvodech jeho propuštění, které vedly k tomu, že měl (a) čelil slovním urážkám, (b) měl problém se získáním úvěru, (c) nemohl najít zaměstnání, (d) nemohl kandidovat do voleb obecního zastupitelstva 2018, (e) musel se vzdát členství v představenstvu fotbalového klubu.
6. K provedeným důkazům soud prvního stupně uvedl, že žalobce ani netvrdil, kdo a kdy jej měl slovně urážet, a neprokázal ani jakékoliv problémy se získáním úvěru. Poslední strana úvěrové smlouvy (označená žalobcem k důkazu) nevypovídá ničeho o tom, kdy o uvedený úvěr žádal, zda byl odmítnut a z jakých důvodů. Pokud se týče ztráty zaměstnání (ukončení služebního poměru), souhlasil soud prvního stupně se žalobcem potud, že nebýt pravomocně uloženého kázeňského trestu, nedošlo by k vydání rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru ze dne 23. 2. 2015 (č. j. 314/2015), a tedy k ukončení jeho služebního poměru. Samo o sobě to však nevede k závěru, že žalobce nemohl najít jiné zaměstnání. Žalobce neprokázal, že měl potíže při hledání nového zaměstnání, resp. že by se ucházel o jiná zaměstnání a případně byl odmítnut právě s ohledem na předmětné nezákonné rozhodnutí. Žalobce neprokázal ani to, že v důsledku předmětného rozhodnutí nemohl kandidovat do voleb obecního zastupitelstva 2018. I kdyby soud vyšel z výše uvedeného čestného prohlášení J. K. ze dne 19. 4. 2022, není zřejmé, jaká je role této osoby v rozhodování o kandidatuře

žalobce. Stejně tak žalobce neprokázal, že důvodem jeho odchodu z TJ Xxx Xxx bylo předmětné nezákonné rozhodnutí.

7. Soud prvního stupně poukázal na to, že žalobce byl v řízení opakovaně poučen ve smyslu § 118a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb. (dále jen „o. s. ř.“) včetně poučení o následku v podobě neúspěchu ve věci. Žalobce však další důkazy neoznačil a neunesl důkazní břemeno ohledně jednotlivých dílčích atributů své újmy. Soud prvního stupně uzavřel, že z provedeného dokazování je zřejmé, že v důsledku předmětného nezákonného rozhodnutí byl ukončen služební poměr žalobce. Žalobce tak mohl pociťovat určitou nejistotu, zda se mu nové zaměstnání podaří najít, případně zda jeho služební poměr bude obnoven. V tomto směru mu tedy újma vznikla. Vzhledem k tomu, že jiný rozsah újmy se žalobci prokázat nepodařilo, jevílo se soudu jako dostatečné zadostiučinění ve smyslu § 31a odst. 2 OdpŠk a náhradu újmy v penězích neshledal důvodnou. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a zcela úspěšně žalované přiznal právo na jejich plnou náhradu.
8. Žalobce ve včasné odvolání uvedl, že s odstupem sedmi let si již nepamatuje, které konkrétní osoby pronášely na jeho adresu narážky, že byl vyhozen od policie pro korupci a podvody. K závěru soudu, že žalobce neprokázal jakékoliv problémy se získáním úvěru, uvedl, že je notoriíou, že v případě propuštění ze zaměstnání - v době, kdy člověk absolvuje proces získání hypotečního úvěru - je důsledkem propuštění problém se získáním rozjednaného hypotečního úvěru, který je vázán na prokázaný příjem, přičemž žadatel o úvěr je povinen bance sdělovat jakékoliv změny na jeho straně, tedy i informaci propuštění a o ztrátě příjmu. Žalobce navíc k problému se získáním úvěru doložil podpisovou stranu z úvěrové smlouvy, kterou uzavřel teprve poté, kdy byl zaměstnán u své matky. Z této listiny je zřejmé, že úvěr byl schválen s několikaměsíčním zpožděním oproti původní žádosti. O tom, že v důsledku ztráty zaměstnání nebylo možné úvěr schválit, byl žalobce informován telefonicky, což (z povahy věci) nemůže doložit. V návaznosti na to pak došlo ke zvýšení nákladů oproti původní cenové nabídce na stavbu domu, která byla žalobci povolena dne 31. 7. 2015, což doložil vyrozuměním o povolení stavby příslušným stavebním úřadem. K závěru soudu o neprokázání tvrzení, že po propuštění nemohl najít nové zaměstnání, namítl, že je notoriíou, že příslušníci bezpečnostních sborů mají vzhledem ke specifiku svého služebního zaměření zhoršené podmínky s uplatněním na trhu práce. Žalobce doložil prohlášení matky, která jej zaměstnávala od ledna do května 2016, že tento pracovní poměr musel být ukončen z důvodu negativního vlivu tehdejší reputace žalobce na klientelu jeho matky. Dále žalobce doložil potvrzení z úřadu práce, ze kterého je zřejmé, že v roce 2015 byl veden jako uchazeč o zaměstnání. Další pokusy o zaměstnání nemá žalobce jak prokázat, neboť se vždy jednalo o ústní odmítnutí uchazeče o pracovní pozici, což je běžná praxe, jakož i to, že potvrzení o odmítnutí se neúspěšnému uchazeči nevydává.
9. K závěru soudu, že žalobce neprokázal, že v důsledku předmětného rozhodnutí nemohl kandidovat do voleb obecního zastupitelstva 2018, žalobce namítl nesprávné hodnocení důkazů soudem, neboť z čestného prohlášení starosty obce Xxx jasně plyne, že v roce 2018 muselo být od kandidatury žalobce upuštěno, neboť jeho účast na kandidátce nebyla v té době vhodná, mohla mít negativní dopad na občany při výběru kandidátů do obecního zastupitelstva, k čemuž žalobce podotkl, že figuroval na kandidátní listině uskupení současného starosty, které ve volbách v roce 2018 zvítězilo. Dále žalobce uvedl, že logickým následkem nezákonného propuštění bylo odstoupení žalobce z předsednictva spolku TJ Xxx Xxx, neboť jeho účast by působila nevěrohodně při získávání sponzorských darů pro klub. Opětovné zvolení do předsednictva klubu pak žalobce doložil čestným prohlášením vyhotoveným pro účely zápisu do veřejného rejstříku. Žalobci není zřejmé, jak by mohl poukazované skutečnosti s odstupem mnoha let lépe a věrohodněji doložit. Dle žalobce mělo být přihlédnuto k tomu, že žalobce se k věci,

jakož i k dopadům do své osobnostní sféry, podrobným způsobem vyjádřil v podané žalobě, jakož i v rámci repliky a navazujícího poskytnutí doplňujících vyjádření a důkazů, přičemž nad rámec toho již neměl, co dalšího k věci uvést. Dále žalobce vytkl soudu „solistikované odůvodňování zřejmé nespravedlnosti v podobě zarputilé snahy o bagatelizaci dopadů do osobnostní sféry žalobce“.

10. K závěru soudu prvního stupně, že žalobce mohl pocítovat určitou nejistotu, zda se mu nové zaměstnání podaří najít, případně zda jeho služební poměr bude obnoven, ale protože jiný rozsah újmy se žalobci prokázat nepodařilo, jeví se vyslovená omluva jako dostatečné zadostiučinění, žalobce namítl, že je irelevantní, zda našel či nenašel jiné zaměstnání, primární je pouze to, že v důsledku nezákonného rozhodnutí služebního funkcionáře byl propuštěn ze služebního poměru, a přišel tak (na téměř sedm let) o možnost vykonávat své svobodně zvolené zaměstnání, které pro něj bylo vším z hlediska životní náplně, jakož i z toho důvodu, že žalobci i jeho rodině poskytovalo hmotné zabezpečení, což je obrovský zásah do života, který písemná omluva nemůže v žádném případě odčinit. Žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2904/07 (ze dne 1. 9. 2010) a na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2865/2015 (ze dne 20. 1. 2016) s tím, že v předmětné věci existují objektivně přezkoumatelné podmínky, z nichž lze dovodit (v souladu s poukazovanou judikaturou), že by se jakákoliv „třetí osoba“, mohla v postavení žalobce důvodně cítit poškozenou vydaným nezákonným rozhodnutím. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, aby žalobě bylo v plném rozsahu vyhověno.
11. Žalovaná ve vyjádření k odvolání uvedla, že rozsudek soudu prvního stupně považuje za věcně správný, ztotožnila se s jeho závěry a navrhla jeho potvrzení.
12. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně, a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.
13. Soud prvního stupně správně zjistil rozhodné skutečnosti týkající se vydání a následného zrušení rozhodnutí o odnětí služební hodnosti (a s ním spojeného propuštění ze služebního poměru), přiléhavě je posoudil dle ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., na která odkázal, a správně shledal, že podmínka předchozího uplatnění nároku ve smyslu § 14 odst. 1 a 3 zákona č. 82/1998 Sb. byla splněna. Nic nelze vytknout ani závěrům, že stát objektivně odpovídá za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, jímž je podle § 5 písm. a) a § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. také rozhodnutí správního orgánu, které bylo pro nezákonnost zrušeno, s tím, že předpoklady odpovědnosti státu jsou vydání rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, vznik újmy na straně žalobce a příčinná souvislost mezi vznikem újmy a nezákonným rozhodnutím.
14. Správný je též závěr soudu prvního stupně, že služební poměr byl ukončen v důsledku nezákonného rozhodnutí. Je však žádoucí dodat, že správnost tohoto závěru plyne ze skutečnosti, že po uložení kárného trestu „odnětí služební hodnosti“ (k němuž došlo nezákonným rozhodnutím, od něhož žalobce svůj nárok odvíjel), musí [dle § 42 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb.] následovat propuštění ze služebního poměru [což se stalo rozhodnutím ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 2. 2015 (č. j. 314/2015)].
15. Postupu soudu prvního stupně nelze nic vytknout ani ve vztahu k použití ustanovení § 118a o. s. ř., neboť ze spisu je zřejmé, že se žalobci dvakrát dostalo řádného poučení o tom, ohledně kterých tvrzení neunáší důkazní břemeno, včetně poučení, že pokud tyto skutečnosti neprokáže, nebude ve sporu úspěšný. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalobce ohledně tvrzení, k jejichž prokázání byl vyzván, důkazní břemeno

neunesl. Soud prvního stupně postupoval v souladu s § 132 o. s. ř. a srozumitelně vyložil, jak důkazy žalobcem předložené hodnotil, které skutečnosti z nich zjistil, resp. z jakých důvodů k prokázání žalobních tvrzení nepostačovaly.

16. Namítal-li žalobce v odvolání, že s odstupem sedmi let si již nepamatuje, které konkrétní osoby pronášely na jeho adresu narážky, že byl vyhozen od policie pro korupci a podvody, nelze než konstatovat, že jde o námitku nepřipadnou, neboť skutečnost, že účastník zapomene jména možných svědků (ztratí listiny, které by mohly sloužit k důkazu, apod.) nemohou jít k tíži nikoho jiného, než takového účastníka řízení. Námitka žalobce, že osoby, které tyto výroky pronášely, by stejně (i kdyby byly vyslechnuty jako svědci) nepotvrdily, že tak činily, je jednak spekulativní, jednak pomíjí možnost výslechu nikoliv těchto osob, nýbrž osob, které hanlivé výroky slyšely.
17. Případná není ani námitka, že problémy, které nastanou - ve vztahu k žádosti o úvěr - tehdy, ztratí-li žadatel zaměstnání, jsou notorií. Bylo na žalobci, aby i toto své tvrzení prokázal, neboť povahu skutečnosti obecně známé (ve smyslu § 121 o. s. ř.) nemá. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že důkazy, které k prokázání tvrzení o problémech se získáním úvěru žalobce předložil, dostačujícími nebyly.
18. Námitka žalobce, že není zřejmé, jak by mohl s odstupem mnoha let lépe a věrohodněji doložit okolnosti vzdání se místa v předsednictvu spolku TJ Xxx Xxx, resp. okolnosti odstoupení z kandidátky pro volby do obecního zastupitelstva, není případná, neboť není na soudu, aby sděloval účastníkům řízení, jak mají svá tvrzení prokázat. Nad rámec právě uvedeného lze jen v obecné rovině poznamenat, že výše zmíněné skutečnosti mohl žalobce prokazovat výslechy svědků, např. - ve vztahu k újmě, jež měla žalobci vzniknout tím, že musel odstoupit z kandidátky pro volby do obecního zastupitelstva - svědeckou výpovědí starosty, jehož čestné prohlášení, ovšem bez úředně ověřeného podpisu, k důkazu předložil.
19. Námitka nesprávného hodnocení důkazů soudem prvního stupně není případná ani ve vztahu k tvrzení, že v důsledku nezákonného rozhodnutí nemohl žalobce po delší dobu sehnat zaměstnání, když z potvrzení úřadu práce vyplynulo toliko, že žalobce byl po dobu několika měsíců veden v seznamu uchazečů o zaměstnání. Tvrdil-li žalobce, že se účastnil řady pohovorů s potenciálními zaměstnavateli, o jejichž absolvování však nemůže důkaz předložit, neboť žádné potvrzení o jejich absolvování neobdržel, lze jen - vedle obecného poukazu na skutečnost, že je na účastníkovi, který určité skutečnosti tvrdí, aby ohledně nich unesl důkazní břemeno - podotknout, že žalobce ani nespécifikoval, o jaké (jaká) zaměstnání se ucházel a u jakých (konkrétních) zaměstnavatelů tak učinil. Odvolací soud se proto i ve vztahu k tomuto žalobnímu tvrzení ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že důkazy, které k jeho prokázání žalobce předložil, dostačující nebyly.
20. Vytýkal-li žalobce soudu „solistikované odůvodňování zřejmé nespravedlnosti v podobě zarputilé snahy o bagatelizaci dopadů do osobnostní sféry žalobce“, lze jen poznamenat, že se fakticky jedná (toliko) o hodnotící soud odvíjející se (patrně) od nesouhlasu žalobce se závěrem soudu prvního stupně o neunesení důkazního břemene, se kterým se odvolací soud (z důvodů uvedených výše) ztotožnil.
21. Opodstatněnou však shledal odvolací soud námitku týkající se újmy, která žalobci vznikla samotným (nezákonným) propuštěním ze služebního poměru. Takto vzniklou újmu soud prvního stupně v úvahu nevzal. Posoudil sice újmu, která spočívala „v pocitu určité nejistoty, zda se mu nové zaměstnání podaří najít, případně zda jeho služební poměr bude obnoven“, uvedl, že v tomto směru újma vznikla, a dostatečným zadostiučiněním shledal omluvu, které se žalobci od žalované dostalo, ale k újmě, která vznikne již samotnou ztrátou zaměstnání,

bez zřetele k tomu zda, a kdy se podaří poškozenému získat zaměstnání jiné, nepřihlédl. Žalobce přiléhavě (s odkazem na judikaturu Ústavního a Nejvyššího soudu) namítal, že ztráta zaměstnání je, sama o sobě, tak vážným zásahem do života, že by každá osoba v postavení žalobce pocítovala takto vzniklou újmu jako újmu značnou. Těto námitce odvolací soud přisvědčil, újmu, která (samotnou) ztrátou zaměstnání žalobci vznikla, posoudil a dospěl k závěru, že zadostiučinění poskytnuté žalovanou po podání žaloby (dne 24. 11. 2021) v podobě omluvy nedostačuje, a že je třeba poskytnout žalobci satisfakci peněžní, jejíž výši, poměrům posuzované věci, jak jsou shrnuty výše, odpovídající, stanovil v částce 10 000 Kč.

22. Žalobci náleží též úrok z prodlení z částky 10 000 Kč dle § 1970 občanského zákoníku a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. s tím, že počátkem prodlení je den následující po uplynutí šesti měsíců od uplatnění nároku (§ 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.). Žalobce nárok u žalované uplatnil dne 22. 3. 2021, což bylo nesporné (srov. vyjádření žalované ze dne 21. 10. 2021), počátek prodlení tudíž nastal dne 23. 9. 2021.
23. Z výše uvedených důvodů odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku [§ 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř.], jinak jej jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
24. Lhůtu k plnění stanovil odvolací soud dle § 160 odst. 1 o. s. ř. část věty za středníkem s ohledem na administrativní komplikace spojené s čerpáním prostředků ze státního rozpočtu.
25. O nákladech řízení před soudem prvního stupně a před soudem odvolacím (vzhledem k tomu, že došlo k částečné změně rozsudku soudu prvního stupně) bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Dle ustálené judikatury dosáhne-li žalobce v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí (ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb.), satisfakce, je třeba tuto skutečnost považovat za plný úspěch ve věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2707/2013). Při určení výše odměny za zastupování advokátem je v těchto řízeních třeba dle judikatury (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013) vycházet z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „AT“). Žalobci tudíž náleží na nákladech řízení před soudem prvního stupně náhrada nákladů soudního poplatku v částce 2 000 Kč a náklady právního zastoupení za 6 úkonů právní služby po 3 100 Kč dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) AT (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, podání ze dne 21. 3. 2022, podání ze dne 22. 4. 2022, účast na jednáních soudu dne 24. 3. 2022 a 10. 5. 2022), 6 paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % dle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. Dále žalobci náleží náhrada nákladů odvolacího řízení za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 11 odst. 1 písm. d) a g) AT (odvolání, účast u jednání), 2 paušální náhrady výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT a daň z přidané hodnoty 21% dle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena nebyla nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak, přípustnost dovolání je oprávněn

zkoumat jen dovolací soud.

Praha 21. září 2022

Mgr. Lubor Veselý v. r.
předseda senátu